

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

ΙΗ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

- 1) Τούς τελευταίους αιώνες επικράτησε στὸν χῶρο τῆς Δυτικῆς κυρίως Εὐρώπης ἓνα πνευματικό κίνημα, πού ἀπέρριπτε κάθε θρησκευτικό μεταφυσικό κριτήριο στά θέματα τῆς ζωῆς -ὁ Διαφωτισμός. Οἱ ἀρχές τοῦ Διαφωτισμοῦ ὀδήγησαν τόν κόσμο σέ ἀπολυτοποίηση τοῦ «ὀρθοῦ λόγου» (raison) σέ βαθμό πού κατά κυριολεξία ξέρανε καί στέγνωσε τήν ἐσωτερική ζωή τοῦ ἀνθρώπου.
- 2) Ὅμως ὁ κόσμος ἀντέδρασε. Πρῶτα μέ τό φιλοσοφικό-κοινωνικό κίνημα τοῦ ρομαντισμοῦ· καί στήν συνέχεια μέ τά ἐπαναστατικά κινήματα. Ἀλλά μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ἔπαυσαν καί αὐτά νά ἐνθουσιάζουν. Καί τό κενό πού δημιουργήθηκε στὸν ἐσωτερικό κόσμο μας, κατά φυσική συνέπεια, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀτομικά πλέον, στήν ἐποχή μας, ἀγωνίζεται νά τό καλύψει μέ ὑποκειμενικές προσωπικές του ὁ καθένας ἐμπειρίες. Ἄλλοι μέ σωματικές. Ἄλλοι μέ συναισθηματικές-ἐσωτεριστικές. Ἄλλοι μέ θρησκευτικές· δηλαδή μέ ἐμπειρίες αἰσθήσεων, γιά τίς ὁποῖες δέν χωράει ἀμφισβήτηση, ἀφοῦ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι οὔτε συναισθήματα, οὔτε μεταφυσικές ἀναζητήσεις, ἀλλά ἐμπειρική πραγματικότητα.
- 3) Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ πληθώρα θρησκευτικῶν ἐμπειριῶν δέν μπορεῖ νά χωρέσει « στό ἴδιο καζάνι » καί εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη διάκρισης τῶν γνησίων ἐμπειριῶν ἀπό τίς νόθες τόσο ξεκάθαρα πού νά μὴν ὑπάρχουν περιθώρια γιά «γκρίζες ζῶνες» καί ἀμφισβητούμενα ἐδάφη. Τό ἔργο αὐτό τό κάνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δίδει στὸν λαό του τήν πληροφορία ὅτι οἱ θρησκευτικές ἐμπειρίες κατανέμονται σέ δύο κατηγορίες: α) στίς γνήσιες, δηλαδή σέ αἰσθητές ἐμπειρίες τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, στήν ζωή τοῦ λαοῦ Του καί τοῦ κόσμου· καί β) στίς

νόθες, δηλαδή σέ εμπειρίες από ψευδεῖς θεούς, από «θεούς», πού μέ κριτήριο ἀντικειμενικές ἀλήθειες-παρεμβάσεις ἑνός ἄλλου θεοῦ, γίνεται σαφές ὅτι δέν εἶναι «θεοί», ἀλλά ὄντο-τητες ἑνός κόσμου υπεραισθητοῦ, σαφῶς κατώτερες ἀπό τόν μόνο ἀληθινό Θεό. Οἱ ἅγιες Γραφές μας (ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη) τεκμηριώνουν τήν πραγματικότητα τῆς διακρίσεως αὐτῆς.

- 4) Ὅλες αὐτές οἱ ὄντως ἐντυπωσιακές εμπειρίες δέν ἦσαν παρά μαγικές δαιμονικές ἐνέργειες, πού μαρτυροῦν ὅτι πίσω ἀπό αὐτές ἐκρύπτονταν καί κρύπτονται ἀκόμη, σέ ἀνάλογες περιπτώσεις, στοιχεῖα δαιμονικά. Τοῦτο προκύπτει σαφέστατα, ὄχι μόνο ἀπό τήν μαρτυρία τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἀλλά καί τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς πού ὁ εἰδωλολατρικός κόσμος κατέρρεε (Ε' καί ΣΤ' αἰῶνες μ. Χ.).
- 5) Στήν ἐποχή μας καί στόν χῶρο μας τελευταῖα κάνει τήν ἐμφάνισή του καί ὁ ἰνδουϊστικός καί βουδιστικός γκουρουϊσμός, πού ἔρχεται σάν ὑποκατάστατο τῆς μή ζητουμένης παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Προσφέρει σάν λύση ἕναν τάχα δάσκαλο, ἕναν γκουρού, ἕναν ἄνθρωπο, πού μέ βάση μυθολογικές ἀνθρωπολογίες τῶν Ἰνδιῶν πρέπει νά εἶναι μιὰ νέα ἐνσάρκωση ἢ μετενσάρκωση μιᾶς ἰνδικῆς θεότητας, καί πρέπει νά γίνει δεκτός σάν «ἀπόλυτη ἀυθεντία», στήν ὁποία δέν ἐπιτρέπεται καμμία ἐναντίωση, ἀφοῦ εἶναι ὁ μόνος πού δείχνει τό «μονοπάτι-ἀτραπό». Ἡ χριστιανική πίστη δέν ἀποδέχεται ὑπαρξη ἀνθρώπων πού τάχα ἔχουν ἀπό μόνοι τους δυνατότητα ἀνόδου σέ καταστάσεις ὑπερφυσικές.
- 6) Οἱ νόθες εμπειρίες δέν περιορίζονται μόνο στόν ἐξωχριστιανικό χῶρο. Ἀτυχῶς κάνουν τήν ἐμφάνισή τους καί στόν χῶρο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τέτοιες εἶναι οἱ τάχα εμπειρίες τῶν ἡγετῶν τῆς παραχριστιανικῆς κινήσεως τῶν Μορμόνων, καί ἡγετῶν καί μελῶν ομάδων τοῦ νεοπεντηκοστιανικοῦ κινήματος, ὅπου ἔχουν εμπειρίες τάχα κοινωνίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος μέ νοσηρές ἀναρθρες κραυγές, πού τίς παρουσιάζουν σάν χάρισμα γλωσσολαλιᾶς, καί ἄλλες εμπειρίες, πού θυμίζουν καταστάσεις δαιμονοληψίας.
- 7) Μέσα στόν χῶρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχουμε ποικιλία ἀπό γνήσιες εμπειρίες θεϊκές. Αὐτές εἶναι: α) Ἡ ἐν ἁγίῳ Πνεύ-

ματι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια. β) Ἡ γλυκύτητα τῆς θείας λατρείας καί τῆς μετανοίας, ἡ αγάπη πρὸς τὸν Χριστό, ἡ μέθεξις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἡ γιὰ ὅλα ἔνθεη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Σωτῆρα καί Δωρεοδότη Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πού ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε, πέθανε στὸν Σταυρό καί ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει τὴν αἰώνια λύτρωση καί σωτηρία. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Πεντηκοστή, πού βιώνονται μέ τό Βάπτισμα καί τό Χρίσμα καί ὅλα τὰ Μυστήρια, εἶναι ἐμπειρίες τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως στήν βίωση τῶν ὁποίων καλεῖ ἡ Ἐκκλησία τὰ μέλη της. Καί γ) τὰ χαρίσματα, πού ἔχει δώσει στήν Ἐκκλησία εἰς διακονίαν, ἱερωσύνη, Θεία Εὐχαριστία καί ἡ πάντοτε ἐνεργοῦσα θεία καί ἀκατάλυτη δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Παράλληλα ὅμως, μέσα στὸν χῶρο τῆς ἀγίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας προσπαθεῖ ὁ σατανᾶς μέ ποικίλους τρόπους νὰ παρεισάγει νόθες ἐμπειρίες, μέ στόχο τὴν ἀλλοίωση τοῦ Ὁρθόδοξου φρονήματος. Αὐτές εἶναι: Ἡ ἐκκοσμίκευση, ὁ ἀνθρωποκεντρισμός καί οἱ ἐσωτερικιστικές τάσεις, πού παρουσιάζουν κάποια νεώτερα πνευματικά βιβλία καί ἀκόμα περισσότερο ἡ ἀποδοχή καί ἄσκηση πρακτικῶν τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν (γιόγκα, διαλογισμός καί ἄλλα), καί τέλος ἡ παρατηρούμενη ἔντονη προσωπολατρία.

- 8) Τίς νόθες ἐμπειρίες, ἀκόμα καί τίς πιό δυνατές τῆς μαγείας καί τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καί ἄλλων πρακτικῶν, συνήθων στὸν μαγικό κόσμο τοῦ παγανισμοῦ-εἰδωλολατρίας, παλαιᾶς καί νέας, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τίς ἀπορρίπτει, ἀλλά καί μέ τὴν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τίς εὐχές τῶν ἱερέων της καταδεικνύει ὅτι εἶναι δαιμονικές καί τίς καταλύει.
- 9) Ἐπισημαίνεται, ἀκόμη, ὅτι στήν βίωση νόθων ἐμπειριῶν στρέφονται πολὺ εὐκόλα πρόσωπα, πού λόγω ψυχολογικῶν δομῶν καί ιδιοσυγκρασίας εἶναι σέ ἰδιαίτερο βαθμό καί ἐπιρρεπῆ σ' αὐτές καί πιό εὐάλωτα. Καί γι' αὐτό πρὸς αὐτούς χρειάζεται πολλή αγάπη καί μακροθυμία.
- 10) Ἡ σύγχρονη λαχτάρα, κυριολεκτικά λαιμαργία γιὰ ἐμπειρίες, τόσο χαρακτηριστικὴ στήν ἐποχή μας, πηγάζει ἀπὸ τὸν παθολογικὸ ἐγωκεντρισμό, αὐτονόητο φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποβάθμισης τῆς πίστεως στὸν Χριστό καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς

ζωῆς καί ὀδηγεῖ σέ πολλά καί δύσκολα προβλήματα στό χῶρο τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας, πού εἶναι ὁ κύριος χῶρος τῆς ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ γνήσιες ἐμπειρίες εἶναι ἡ μόνη ὑγιῆς ἔξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα, στά ὅποια ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο ὁ ἐγωκεντρισμός του καί οἱ λάθος δρόμοι, ἀτραποί καί μονοπάτια τῆς ποικιλώνυμης πλάνης.

11) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει χρέος, ἀπό τόν Κύριό Της καί κοινό Σωτῆρα ὅλων, νά ἀγκαλιάσει μέ στοργή κάθε πλανημένο καί νά τόν ὀδηγήσει νά καταλάβει, ὅτι τό Εὐαγγέλιο, τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, εἶναι τό πιό χαρούμενο μήνυμα στόν κόσμο, ἡ μόνη ἀληθινή διέξοδος ἀπό τά ἀδιέξοδα.

12) Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελέτιος.

Οἱ Ἐκπρόσωποι

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχείου Ρωσίας

Πατριαρχείου Σερβίας

Πατριαρχείου Ρουμανίας

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας

Β' ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

- 1) Ένημέρωση τοῦ κλήρου μέσῳ ἱερατικῶν συνάξεων τῶν κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων.
- 2) Ἀξιοποίηση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων Ἱερῶν Μητροπόλεων καί ἐνοριῶν πρός ἐνημέρωση τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος.
- 3) Ένημέρωση τῶν Κατηχητῶν στά πλαίσια τῶν ἐπιμορφωτικῶν σεμιναρίων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.
- 4) Ἀξιοποίηση τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ διαδικτύου πρός ἐνημέρωση ποιμένων καί ποιμνίου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἵρέσεων
Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης
κ. Μελέτιος.

Οἱ Ἐκπρόσωποι

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχείου Ρωσίας

Πατριαρχείου Σερβίας

Πατριαρχείου Ρουμανίας

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας